

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

30 mai 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție
în componență:

Președinte Nicolae Gordilă,
Judecători Iurie Diaconu, Elena Covalenco,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare împotriva sentinței Judecătorei Criuleni din 29 decembrie 2017 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 14 februarie 2018, declarate de avocatul Goncear Vasile și de inculpatul

*Guzun Vasile XXXX, născut la
XX XXXX XXXX, originar și locuitor al s. XXXXX, r-nul
XXXXX, cetățean al R. Moldova, fără antecedente penale.*

Termenul de examinare
instanța de fond: 26.09.2016 – 29.12.2017,
instanța de apel: 22.01.2018 – 14.02.2018,
instanța de recurs: 20.04.2018 – 30.05.2018.

Asupra recursurilor menționate, Colegiul penal,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătorei Criuleni din 29 decembrie 2017, Guzun Vasile a fost condamnat în baza art. 186 alin. (2) lit. c), d) Cod penal la 2 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, începând din 29.12.2017.

De la inculpat s-a încasat în beneficiul lui Zelenco Petru prejudiciul material de 4000 lei.

2. Instanța de fond a constatat că la 16 decembrie 2015, orele 09:00 - 10:00, inculpatul Guzun Vasile, aflându-se în s. Porumbeni, r-nul Criuleni, intenționat, cu scopul sustragerii bunurilor altei persoane, folosindu-se de faptul că nu este observat de nimeni, a pătruns în locuința lui Zelenco Petru, a.n. XXXXX, amplasată în aceeași localitate, unde în dulap a depistat un portmoneu din care a sustras pe ascuns bani în sumă de 4000 lei, cauzându-i proprietarului o daună materială considerabilă.

Instanța a reținut că în ședința de judecată inculpatul nu s-a prezentat, din care motiv a fost dispusă judecarea cauzei în lipsa lui, conform prevederilor art. 321 alin. (2) pct. 2) Cod de procedură penală.

Potrivit declarațiilor inculpatului depuse în cursul urmăririi penale, citite în ședința judiciară, el recunoaște vina pe deplin și a relatat că fiind în casa părții vătămate, a deschis ușa de la un dulap unde a găsit un portmoneu în care se aflau 4000 lei, i-a luat și a ieșit cu ei din casă. A plecat în mun. Chișinău unde i-a cheltuit pentru necesități personale. Îi pare rău și să se căiește de cele întâmplate.

Totodată, vinovăția inculpatului este dovedită prin probele administrate.

Astfel, partea vătămată Zelenco Petru a declarat că l-a telefonat și întrebat pe inculpat de ce i-a sustras banii, la ce el i-a răspuns că va reveni și se va clarifica, dar până în prezent nu s-a prezentat și nici banii nu i-a întors. În urma infracțiunii i-a fost cauzat un prejudiciu de 4000 lei, pe care solicit să fie încasată de la cel vinovat, deoarece suma respectivă este considerabilă, el încasând lunar o pensie în mărime de doar 1000 lei.

Declarațiile inculpatului date la urmărirea penală, pot fi reținute ca probă, dat fiind că ultimul a comunicat aceleași detalii concrete referitor la infracțiunea comisă ca și ceilalți participanți la proces.

Instanța a încadrat acțiunile inculpatului în baza art. 186 alin. (2) lit. c) și d) Cod penal, ca furtul, adică sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, săvârșit prin pătrundere în alt loc pentru depozitare, cu cauzarea de daune în proporții considerabile.

La stabilirea pedepsei, instanța de judecată a ținut cont de prevederile art. 6, 7, 61, 75 Cod penal, că circumstanțe atenuante și agravante nu s-au stabilit, că anterior inculpatul a avut mai multe încălcări de lege, la 10.02.2014 și 30.04.2015 în privința lui au fost pronunțate sentințe de încetare a cauzei penale pentru infracțiuni similare, pe motivul împăcării părților, iar în prezent, potrivit revendicării prezentate de acuzatorul de stat, acesta este cercetat pe mai multe cauze penale, nefiind la moment vreo sentință intrată în vigoare, că inculpatul a dat dovadă de o caracteristică negativă, iar persoane la întreținerea nu are, că infracțiunea comisă este una mai puțin gravă, inculpatul a recunoscut integral vina, nu au reparat prejudiciul material cauzat părții vătămate, concluzionând că scopul educativ și preventiv al pedepsei, la caz poate fi atins prin aplicarea față de inculpat a unei pedepse sub formă de închisoare.

3. Inculpatul a declarat apel, solicitând casarea sentinței ca fiind ilegală.

Apelantul a invocat că nu participat la anchetă, nu a fost chemat la procuratură sau la judecată, nu a văzut niciodată avocatul. A fost condamnat la închisoare în lipsa lui. Nu a fost cunoscut cu materialele de anchetă sau cu careva dovezi. Nu cunoaște despre ce este vorba.

Totodată, a indicat că a fost audiat la urmărirea penală și susține declarațiile date. Învinuirea îi este clară și vina o recunoaște integral. A pătruns în casa părții vătămate și a sustras bunurile menționate în rechizitoriu. Este gata să restituie prejudiciul.

În anul 2017 se afla în arest preventiv în penitenciarul nr. 13, fiind reținut de către Procuratura Botanică pe art. 188 alin. (2) Cod penal. La 22.08.2017, când s-a schimbat completul de judecată, prima ședință a avut loc în lipsa lui, unica dată când nu a putut să se prezinte din motive personale. Următoarea ședință, pe 20.12.2017, a avut loc în lipsa lui, a dorit să vină la ședință, dar escorta i-a comunicat că nu

escortează la judecătoria Criuleni, numai la judecătoria Botanica. I-a fost încălcat dreptul la apărare. Cauza urmează a fi remisă la rejudicare.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 14 februarie 2018, apelul a fost respins ca nefondat.

Instanța de apel a reținut că instanța de judecată corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept ale cauzei, și just a concluzionat că inculpatul este vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. c) și d) Cod penal.

Fiind audiat la urmărirea penală, precum și în ședința de judecată a instanței de apel, inculpatul a declarat că recunoaște în totalitate săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu.

Prin urmare, inculpatul în cursul urmăririi penale a dat declarații prin care a recunoscut vina, declarații care au fost citite în ședința de judecată a instanței de fond și a instanței de apel.

Totodată, vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate s-a confirmat prin probe administrate, și anume:

declarațiile părții vătămate Zelenco Petru;

declarațiile martorului Nica Ion;

procesul-verbal de cercetare la fața locului și tabelului fotografic din 16.12.2015, prin care s-a cercetat gospodăria lui Zelenco Petru.

Aceste probe demonstrează incontestabil vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. c) și d) Cod penal, adică acesta a comis furtul, prin pătrundere în încăpere, în alt loc pentru depozitare sau în locuință, cu cauzarea de daune în proporții considerabile.

Instanța de fond corect a stabilit că inculpatul a săvârșit anume infracțiunea imputată. Aceste împrejurări au fost constatate din totalitatea de probe acumulate la cauza penală, fiind corect apreciate, respectându-se prevederile art. 101 CPP, din punct de vedere al pertinentei, concluziei, utilității și veridicității, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor.

De asemenea, la stabilirea pedepsei inculpatului, instanța de fond a ținut cont, de toate circumstanțele privind individualizarea pedepsei, aplicându-i ultimului o pedeapsă echitabilă și legală, și anume: de caracterul prejudiciabil al infracțiunii, care că este mai puțin gravă, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării inculpatului, care anterior a mai fost judecat și anume: prin sentința judecătorească Criuleni din 10.02.2014, procesul penal pe art. 192/1 alin. (1) Cod penal fiind încetat, pe motiv că părțile sau împăcat, prin sentința judecătoria Criuleni din 30.04.2015, prin care a fost încetat procesul penal pe art. 186 alin. (2) lit. c) și d) Cod penal pe motivul împăcări cu partea vătămată.

Instanța de fond corect a ținut cont că inculpatul, fiind anterior în conflict cu legea, fiind atras la răspunderea penală pentru faptele comise, nu a făcut concluziile respective, nu s-a corectat și reeducat, și din nou a pășit pe calea infracționalității: a comis fapte prevăzute de legea penală, n-a demonstrat că regretă cele comise.

Astfel, instanța de fond corect a numit inculpatului pedeapsa cu închisoare, în cazul dat o pedeapsă mai blândă, non-privativă de libertate nu-și va atinge scopul, or potrivit prevederilor art. 61 alin. (2) Cod penal pedeapsa are drept scop restabilirea

echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane.

Pedeapsa stabilită inculpatului este legală și întemeiată, proporțională faptelor comise, sentința fiind legală și întemeiată, prin urmare apelul este nefondat.

5. Inculpatul a declarat recurs ordinar, în care solicită: *să fie eliberat din arest și dosarul să fie întors în faza urmării penale.*

Recurentul a indicat că nu a fost prezent și nici chemat la Inspectoratul de Poliție Criuleni, Procuratura Criuleni și Judecătoria Criuleni. Nu a avut nici o întrevvedere cu avocatul desemnat din oficiu, fiindu-i încălcat dreptul la apărare. Este ținut sub arest în Penitenciarul nr. 13 începând cu 10.02.2017, iar de pe 30.01.2017 până la 10.02.2017 s-a aflat în izolatorul de detenție din Orhei.

Nu i-a fost înmănat rechizitoriul pe cauza dată.

La 29.12.2017 nu a fost escortat la ședință în judecătoria Criuleni și nu a fost anunțat despre ședința de judecată, iar pe 04.01.2018 i-a fost înmănată hotărârea primei instanțe.

5.1. La 23 aprilie 2018, avocatul Vasile Gonciar la fel a declarat recurs ordinar în numele inculpatului, în care solicită casarea deciziei menționate, cu trimiterea cauzei la o nouă rejudecare.

Recurentul a indicat că inculpatul a fost citat la ședința de judecată în instanța de fond pe 20.12.2017 și din motivul refuzului escortei de a-l escorta pe așa distanță în judecătoria Criuleni, a scris o cerere că nu poate să se prezinte din motive personale în ședința de judecată. La 21 decembrie, în ședința de judecată, apărarea a confirmat verbal refuzul inculpatului de a se prezenta la judecată, fără a-l vizita în Penitenciarul nr. 13.

În cele din urma ședința de judecată, în instanța de fond, s-a desfășurat în lipsa inculpatului, astfel, încălcându-se dreptul lui la apărare și la un proces echitabil.

În drept, recursul este întemeiat pe art. 427 alin. (1) pct. 4), 5) Cod de procedură penală.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor respective pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acestea urmează a fi declarate inadmisibile din următoarele considerente.

În primul rând, potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel.

Însă, conform art. 422 Cod de procedură penală, termenul de recurs este de 30 de zile de la data pronunțării deciziei. Potrivit art. 231 alin. (3) și (4) Cod de procedură penală, la calcularea termenelor pe zile nu se ia în calcul ziua de la care începe să curgă termenul, nici ziua în care acesta se împlinește. Dacă ultima zi a unui termen cade într-o zi nelucrătoare, termenul expiră la sfârșitul primei zile lucrătoare care urmează.

În corespundere cu art. 418 alin. (1), 338 alin. (2)-(4), 340 alin. (1) Cod de procedură penală, instanța de apel pronunță public dispozitivul hotărârii, fapt despre care se consemnează în procesul-verbal. Hotărârea motivată se pronunță la fel public, în termen de până la 30 de zile. Copia de pe hotărârea motivată se înmânează

participanților prezenți la ședința de judecată. Participanților care nu s-au prezentat în ședința de judecată li se expediază, în termen de 3 zile, copia de pe hotărârea motivată.

Sub acest aspect și cu referire la recursul ordinar al avocatului Vasile Gonciar se atestă că, potrivit procesului-verbal al ședinței de judecată, instanța de apel a pronunțat dispozitivul deciziei la 14 februarie 2018, în prezența avocatului Vasile Gonciar (*f.d. 173*), comunicând că decizia motivată va fi pronunțată la 14 martie 2018, fapt realizat la această dată și consemnat în respectivul proces-verbal, în lipsa inculpatului și a avocatului Vasile Gonciar, celor absenți fiindu-le expediată copia deciziei (*f.d. 176, 184*).

Deci, hotărârea atacată a fost pronunțată în condițiile legii la 14 martie 2018, iar termenul de 30 zile pentru depunerea recursului ordinar a expirat la sfârșitul zilei de 17 aprilie 2018.

Totodată, recursul ordinar al avocatului Vasile Gonciar a fost înregistrat la Curtea Supremă de Justiție pe 23 aprilie 2018, adică peste termenul prevăzut de lege (*f.d. 200-202, pct. 5.1. din decizie*).

Alte informații cu privire la data depunerii recursului respectiv în instanța de recurs nu există nici în dosar și nici în recursurile nominalizate.

Este de menționat că art. 422 Cod de procedură penală, nu prevede repunerea în termen a recursului ordinar, nici o altă procedură legală de a calcula termenul de recurs decât de la data pronunțării deciziei motivate, iar art. 230 alin. (2) Cod de procedură penală, prescrie expres că în cazul în care pentru exercitarea unui drept procesual este prevăzut un anumit termen, nerespectarea acestuia impune pierderea dreptului procesual și nulitatea actului efectuat peste termen.

Prin urmare, durata termenului de recurs este stabilită prin lege. Acest termen nu poate fi prelungit sau scurtat de instanța de judecată. El este absolut, are un caracter imperativ și fatal, în sensul că depășirea lui atrage decăderea din dreptul de a exercita calea de atac.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 2) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este declarat peste termen.

Astfel, odată ce recursul ordinar al avocatului Vasile Gonciar este depus peste termen, acesta urmează a fi declarat inadmisibil.

În al doilea rând, potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, dar doar în temeiurile prevăzute de lege.

Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs. Potrivit art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. În corespundere cu art. 430 alin. (5) Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens.

Sub acest aspect se reține că în recursul ordinar declarat de inculpat, în pofida prevederilor enunțate, nu este indicat nici un temei din cele nominalizate în art. 427

alin. (1) Cod de procedură penală, fiind omisă totalmente specificarea unor concrete erori de drept și argumentarea ilegalității deciziei contestate în acest sens (*pct. 5. din decizie*).

Rezultă, că acest recurs ordinar nu îndeplinește cerințele legale de conținut, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul ordinar al inculpatului cu circumstanțe în fapt și în drept, care l-ar justifica, și să se expună, apoi, asupra unor temeuri neargumentate legal de recurent.

Or, conform art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

În al doilea rând, potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6) și 10) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, inclusiv și în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În această ordine de idei și în raport cu circumstanțele invocate în recursul inculpatului, în care nici nu sunt indicate concrete erori de drept și clar definite (*pct. 5. din decizie*), se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârilor contestate, inclusiv cele reproduse în pct. 2., 4. din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanțele de fond și de apel, legal și întemeiat au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind învinuirea înaintată inculpatului, și încadrarea juridică corectă a acțiunilor lui infracționale, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, prin prisma cumulului de probe anexate la dosar, inclusiv declarațiile inculpatului de la urmărirea penală, declarațiile părții vătămate și ale martorului Nica I., procesul-verbal de cercetare la fața locului și tabelului fotografic din 16.12.2015, toate probele fiind apreciate în conformitate cu prevederile art. 101 alin. (1) Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității, veridicității și coroborării lor, probele administrate pe caz demonstrând cu concludență prezența în acțiunile inculpatului a elementelor infracțiunii prevăzute la art. 186 alin. (2) lit. c), d) Cod penal (*pct. 2., 4., 5. din decizie*).

Pe lângă aceasta, la stabilirea pedepsei inculpatului, instanțele de fond și de apel just au ținut cont de prevederile art. 7, 61, 75 Cod penal, conform căror la aplicarea legii penale se ține cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat și de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea penală. Pedepsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază răspunderea, de

influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Deci, pedeapsa respectivă a fost motivată, individualizată și aplicată inculpatului în conform prevederile legale, corespunde principiului proporționalității și scopului de restabilire a echității sociale, corectare a inculpatului, prevenirii de săvârșirea de noi infracțiuni atât din partea acestuia, cât și a altor persoane (*pct. 2., 4. din decizie*).

Totodată, netemeinicia argumentelor din recursul inculpatului, că *nu a fost prezent și nici chemat la Inspectoratul de Poliție Criuleni, Procuratura Criuleni și Judecătoria Criuleni, nu a avut nicio întrevedere cu avocatul desemnat din oficiu, fiindu-i încălcat dreptul la apărare, este ținut sub arest în Penitenciarul nr. 13 începând cu 10.02.2017, iar de pe 30.01.2017 până la 10.02.2017 s-a aflat în izolatorul de detenție din Orhei, nu i-a fost înmănat rechizitoriul pe cauza dată, la 29.12.2017 nu a fost escortat la ședință în judecătoria Criuleni și nu a fost anunțat despre ședința de judecată (pct. 5. din decizie)* este dovedită, inclusiv, prin cererea lui, confirmată prin semnătură de avocat, din 09.11.2017 – *cer să nu fiu escortat la judecătoria Criuleni din motive personale, cât și prin declarațiile inculpatului date în ședința instanței de apel și semnate de el – am fost audiat la urmărirea penală, declarațiile date anterior la urmărirea penală le susțin, învinuirea îmi este clară, vina o recunosc integral, am pătruns în casa părții vătămate și am sustras bunurile care sunt indicate în rechizoriu, sunt gata să restitui prejudiciul cauzat (f.d. 140, 171).*

Potrivit jurisprudenței CtEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de prima instanță. Or, în cazul în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările, care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță (*hotărârea CtEDO Garcia Ruis c. Spaniei, Helle c. Finlandei*). Art. 6 din CEDO impune în sarcina instanței, obligația de a efectua o examinare efectivă a motivelor, argumentelor și probelor propuse de părți, cu excepția cazului în care se apreciază relevanța acestora, iar obligația motivării deciziilor, impusă instanțelor de art. 6 § 1 din CEDO, nu poate fi înțeleasă ca impunând formularea unui răspuns detaliat la fiecare argument (*hotărârea CtEDO, pct. 80-81, Perez c. Franței, Van de Hurk c. Țărilor de Jos*).

Se mai reține că, recursul inculpatului este întemeiat doar pe critica modului în care instanțele de fond și de apel au apreciat probele și circumstanțele cauzei (*pct. 5. din decizie*).

Însă, pornind de la relevanțele art. 6 pct. 11¹), 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor, iar judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi

prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanțelor de fond și de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea probelor și circumstanțelor cauzei în alt sens decât cel pe care îl propune inculpatul este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar, la fel, este lipsită de orice temei legal.

Mai mult, motivele invocate în recursul inculpatului au constituit deja obiect de examinare în instanțele de fond și de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 2 – 5. din decizie*), iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor cauzei care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița c. Moldovei*).

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent, că instanțele de fond și de apel nu au comis erori de drept în raport cu motivele invocate de inculpat, că hotărârile contestate conțin motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, că instanțele au aplicat inculpatului pedepse individualizate conform prevederilor legale, și că recursul ordinar menționat este unul vădit neîntemeiat.

Potrivit art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs va decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Prin urmare, odată ce recursul declarat de inculpat, în raport cu motivele invocate, este vădit neîntemeiat, el urmează a fi declarat inadmisibil.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 2) și 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Gonciar Vasile, împotriva sentinței Judecătoriei Criuleni din 29 decembrie 2017 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 14 februarie 2018, în privința inculpatului Guzun Vasile XXXX, pe motiv că este declarat peste termen.

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de inculpatul Guzun Vasile XXXX, împotriva sentinței Judecătoriei Criuleni din 29 decembrie 2017 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 14 februarie 2018, pe motiv că este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 27 iunie 2018.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Iurie Diaconu

Elena Covalenco